

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Την Τρίτη, 21 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε στο αμφιθέατρο του Πολεμικού Μουσείου η τρίτη ανοικτή συζήτηση της σειράς των επτά εκδηλώσεων υπό τον τίτλο «Ελλάδα: Μεταρρυθμίσεις, Ρήξεις, Τομές» που οργανώνουν το **ΕΛΙΑΜΕΠ**, το **ΙΟΒΕ**, η **Kantor**, η **Κίνηση Πολιτών** και η **Διεθνής Διαφάνεια**, με στόχο την ενίσχυση του προβληματισμού και τη διαμόρφωση προτάσεων επί θεμάτων που θα διαμορφώσουν την πορεία της χώρας στην επόμενη δεκαετία.

Στη χθεσινή συζήτηση με θέμα «**Αξιοποίηση της Δημόσιας Περιουσίας**» ομιλητές ήταν οι **Παναγιώτης Βουρλούμης** (πρώην Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος του ΟΤΕ), **Νίκος Β. Καραμούζης** (καθηγητής Πανεπιστημίου Πειραιώς και Αναπληρωτής Διευθύνων Σύμβουλος του ομίλου Eurobank EFG), **Στέφανος Μάνος** (Πρόεδρος της Δράσης, πρώην Υπουργός), **Κώστας Σ. Μητρόπουλος** (Διευθύνων Σύμβουλος του ΤΑΙΠΕΔ) και **Στράτης Στρατήγης** (νομικός και πρώην Βουλευτής). Συντονιστής της συζήτησης ήταν ο **Κώστας Στ. Καστρινάκης**, Αντιπρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος της Kantor.

Τις τοποθετήσεις των ομιλητών ακολούθησε συζήτηση με το κοινό, που υπερέβαινε τα 400 άτομα. Η εκδήλωση παρουσίασε ιδιαίτερο ενδιαφέρον και διήρκησε 3 ώρες.

Το πρόγραμμα αξιοποίησης της ιδιωτικής περιουσίας του δημοσίου στηρίζεται κατά 50% στην αξιοποίηση της γης, κατά 35% στην αξιοποίηση υποδομών και κατά 15% στην πώληση μετοχών που σήμερα κατέχει το κράτος. Ο στόχος είσπραξης εσόδων, κατά το ΤΑΙΠΕΔ, ανέρχεται σε 19 δισ. ευρώ μέχρι το 2015, σαφώς αναθεωρημένος σε σχέση με τον αρχικό στόχο της τρώικας. Το πρόγραμμα του ΤΑΙΠΕΔ δεν είναι κυρίως εισπρακτικό αλλά επιδιώκει την επιτάχυνση της ανάπτυξης της ελληνικής

οικονομίας κυρίως μέσω αξιοποίησης γης και υποδομών¹. Χαρακτηριστικά αναφέρθηκε ότι η αξιοποίηση του Ελληνικού (περιοχή πρώην αεροδρομίου Αθήνας) θα προσθέσει 0,3% του ΑΕΠ στους ρυθμούς ανάπτυξης της χώρας, για κάθε έτος της χρονικής διάρκειας κατασκευών. Εντούτοις, οι διαδικασίες είναι αργές, η γραφειοκρατία δημιουργεί συστηματικά εμπόδια (μια τυπική διαδικασία ιδιωτικοποίησης διαρκεί 12-20 μήνες) και το ΤΑΙΠΕΔ «ζητά την υπομονή και ανοχή όλων, για την επίτευξη των δύσκολων στόχων του». Παράλληλα, αναφέρθηκε ότι το πολύ χαμηλό επίπεδο ανταγωνιστικότητας της Ελλάδας στο διεθνή στίβο, δημιουργεί πρόσθετες δυσκολίες στην αξιοποίηση της ακίνητης περιουσίας ενώ, σύμφωνα με μελέτες, η ελκυστικότητα της χώρας σε τομείς όπως η εξοχική κατοικία «δεν είναι όσο υψηλή νομίζεται, τουλάχιστον υπό τις υπάρχουσες συνθήκες».

Στις τοποθετήσεις τους, οι ομιλητές αναγνώρισαν τις στρεβλώσεις και τα εμπόδια της γραφειοκρατίας, καθώς και την εγγενή απροθυμία του πολιτικού συστήματος να επιτρέψει ουσιαστική αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας. Η σημερινή πρακτική «να παρέχονται με το σταγονόμετρο ακίνητα ή περιουσιακά στοιχεία του δημοσίου στο ΤΑΙΠΕΔ», δυναμιτίζει το πρόγραμμα των αποκρατικοποιήσεων και επιβεβαιώνει το ότι οι ιδιωτικοποιήσεις θα αποτύχουν αν το πολιτικό σύστημα δεν τις θελήσει πραγματικά.

Η εστίαση των προτάσεων αφορούσε σε δύο κύριες κατευθύνσεις: στην ανάδειξη της αναπτυξιακής σημασίας του προγράμματος αξιοποίησης της δημόσιας περιουσίας, περισσότερο από την εισπρακτική και στην ταχύτητα υλοποίησης ώστε, με λίγες γρήγορες επιτυχίες να δημιουργηθεί θετικό κλίμα στην οικονομία και να δοθούν μηνύματα στους επενδυτές, στην κοινωνία και στους εταίρους/δανειστές. Προτάθηκε η εκχώρηση από την Ελλάδα, σε εταιρεία ειδικού σκοπού, όλων των μελλοντικών εισπράξεων από έργα παραχωρήσεων μεγάλων έργων (Αττική Οδός, Εγνατία, λιμένες, αεροδρόμια, μεγάλοι οδικοί άξονες) ώστε με την ενεχυρίαση των παραπάνω εξασφαλίσεων, ευρωπαϊκοί οργανισμοί όπως η ΕΙΒ κ.α. να προχωρήσουν σε ένα εκτεταμένο πρόγραμμα ιδιωτικών επενδύσεων και επενδύσεων μέσω ΣΔΙΤ με ευνοϊκά επιτόκια και όρους δανεισμού, αποφεύγοντας χρονοβόρες γραφειοκρατικές διαδικασίες.

Ως κινήσεις αλλαγής του κλίματος, προτάθηκαν ως παραδείγματα η ιδιωτικοποίηση αστικών συγκοινωνιών και η εκχώρηση ζημιολόγων επιχειρήσεων του δημοσίου (π.χ.

¹ Αναμένεται ότι για κάθε 1€ που θα εισπράττεται 3€ επί πλέον θα επενδύονται.

Ελληνικά Αμυντικά Συστήματα) στους εργαζόμενους έναντι ενός ευρώ, απηλλαγμένων από τα χρέη τους.

Παρόμοιες ενέργειες θα συμβάλλουν θετικά στην αναστροφή του αρνητικού κλίματος, το οποίο έχει οδηγήσει τις ιδιωτικές επενδύσεις σε μείωση από 24% του ΑΕΠ το 2007, σε 13,5% το 2011.

Ο εκσυγχρονισμός του θεσμικού συστήματος, ιδιαίτερα σε θέματα αξιοποίησης γης, μπορεί να υιοθετήσει νέους θεσμούς όπως η «επιφάνεια», σε αντίθεση με το σημερινό καθεστώς παραχωρήσεων. Με τον θεσμό αυτό, το ελληνικό δημόσιο δεν θα πωλεί το έδαφος της ακίνητης περιουσίας του, θα παρέχει όμως εμπράγματα δικαιώματα στους αντισυμβαλλόμενους επενδυτές δίδοντας το δικαίωμα υποθήκευσης άρα την δυνατότητα άντλησης πρόσθετων κεφαλαίων για επενδύσεις.

Προτάθηκε η ίδρυση Ελληνικού Στρατηγικού Ταμείου Ανάπτυξης Ακινήτων, ίσως ως θυγατρικής του ΤΑΙΠΕΔ.

Επιπλέον, διατυπώθηκε η ανάγκη πρόσθετης μείωσης του χρέους κατά 30%, πέραν του συμφωνηθέντος, ως το 2020 και μείωσης των εργαζομένων στον δημόσιο τομέα κατά 400.000 έναντι των 150.000 που έχουν σχεδιαστεί.

Συμπερασματικά, κοινή ήταν η αντίληψη ότι:

- α. υπήρχε, τουλάχιστον μέχρι τώρα, σαφής αν και μη δεδηλωμένη, απροθυμία του πολιτικού και συνδικαλιστικού συστήματος της χώρας για ουσιαστικές ενέργειες αποκρατικοποιήσεων (όπως χαρακτηριστικά αναφέρθηκε, στα τελευταία 20 χρόνια, τα έσοδα από αποκρατικοποιήσεις ανήλθαν σε 24 δισ. ευρώ, δηλαδή περίπου 1 δισ. ευρώ ετησίως, κυρίως μέσω μετοχοποιήσεων, όπου το κράτος επεδίωξε να διατηρεί τον έλεγχο, με διάφορους τρόπους),
- β. η αξιοποίηση της περιουσίας του δημοσίου πρέπει να αντιμετωπιστεί ως ουσιαστικός μοχλός για την ανάπτυξη της οικονομίας, συνεπώς απαιτεί ταχύτητα και καθαρές προτάσεις, αναζήτηση επενδυτών με κριτήρια την σοβαρότητα και την μακρόχρονη δέσμευση, αντί ενός ευκαιριακά υψηλού τιμήματος, με παράλληλη επίτευξη ρεαλιστικού τιμήματος, βάσει της υφιστάμενης συγκυρίας,
- γ. ο εκσυγχρονισμός του θεσμικού πλαισίου, ιδιαίτερα σε θέματα χρήσης γης (θεσμός επιφάνειας, εταιρείες διαχείρισης ακινήτων) και η ενίσχυση ρυθμιστικών και ελεγκτικών μηχανισμών, πρέπει να αποτελέσουν το

ανάχωμα απέναντι στον κίνδυνο ή σε κραυγές σκοπιμότητας περί «ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας».